

Régebben itt lehetett horgászni

nos Jakab báró ellenezte a tervet. Joggal, mert féltette nádasait, halastavait, halásztertületeit és malmait, amiket a lecsapolás során a kiszáradással fenyegetett patakok hajtottak. Valóságos „csatornaháború" dúlt a két község között 1747 végén – amikor Mikovényi az embereivel át akarta töretni az almásfüzitői zsilipet, a báró magánhadseregével sietett azt megakadályozni. A lecsapolást megakadályozó zsilipet aztán végül a dunaalmásiak szétverték, de a háborúság, pereskedés még sokáig tartott. A döntő szót *Mária Terézia* mondta ki – a csatornaépítők javára. A rossz nyelvek szerint döntését az is befolyásolta, hogy az *Esterházyak* birtokai egészen Dunaalmásig húzódtak, és nekik a lecsapolás újabb termőföldeket jelentett. Ezt megtámogatandó, az Esterházyak többször is eljártak a bécsi udvarnál – és nem mentek üres kézzel. Az Esterházyak igencsak értettek a halgazdálkodáshoz, főleg Környéről szerződtették a halászokat. A környei tavak különösen sok munkát adtak, ugyanis a Tatai (Öreg)-tóban, a Nagyigmándi-tóban és a környei tavakban nevelték az uradalom halállományát. A halakat szekéren, nagy tartályokban jobbágyok szállították a nevelőtavakból a hízlalótavakba.

Amennyire áldás lehetett a lecsapolás az ottélőknek, olyan veszélyt jelentett az Által-érre a bányászat térnyerése. Az 1980-as években a Vértesből lefolyó patakok és erek vízhozama csökkent a karsztvíz jelentős süllyedése miatt. A patakok többsége időszakosan kiszáradt, a korábban malmot is hajtó Gerencséri-éren vagy a Szép-vízen is elapadt a víz, pedig ezeken horgásztak is. Jelentős változást majd az ötvenes évek hoztak, hiszen két jelentősebb állóvíz születik: a Bokodi-tó és a Ferencmajori-halastórendszer, ami az 1980-as évek végén nyerte el mai formáját. Az 1960-as években létesíti a tatai Öreg-tó védelmében a Tatabányai Szénbányák Igazgatósága a Derítő-tavat azzal a céllal, hogy az Által-ér ott tegye le hordalékát. A tervezés hagyott némi kívánnivalót maga után, de ez most kivételesen a horgászok szerencséjét szolgálta, ugyanis nem vágták ki a tó medrében lévő fákat. Ennek köszönhetően lett a Derítő-tó a környék egyik legizgalmasabb horgászvize.

Tata, a vizek városa is megsínyli a bányászatot, forrásai elapadnak. 1923-ban a Nagy-forrás (Pokol-forrás az Angolkertben) 20 fokos, és 47 520 köbméter/nap. A Kis-forrás (Angyal-forrás ugyanott) 20 fokos, és 3880 köbméter/nap. A Nagy-tóban fakadó források 19-20 fokosak, és 17 500 köbméter/nap a hozamuk. A Fényes-források 116 640 köbméter 22 fokos vizet adnak naponta. A tatabányai bányák vízkiemelései katasztrofális hatással voltak a tatai forrásokra. 1960-ban a tatabányai XV/b aknában hatalmas vízbetörés volt, s ez már néhány nap múlva az Angolkertben feltörő Tükör-forrásnál 50 centis vízszintsüllyedést váltott ki. 1961-ben ennél a forrásnál már 270 centis vízszintsüllyedést mértek! Szerencsére az utóbbi években változás tapasztalható, a tatabányai szénbányászat megszűnése miatt már mutatkozik némi karsztvízemelkedés. Azzal, hogy a bánhidai erőmű leállt, változás következett be a tatai Derítő-tónál is. A korábban meleg vizet hozó Által-érnek köszönhetően télen is gőzölgött a tó, és lehetőséget adott nyílt vízi horgászatra. Az idén várhatóan először van alkalom a Derítő-tavon léki horgászatra – megfelelő vastagságú jég esetén.

Ha végigmegyünk az Által-ér Pusztavámtól Dunaalmásig tartó szakaszán, azt tapasztalhatjuk, hogy odafent még aránylag elfogadható a víz tisztasága, halak is élnek benne, mert a part menti növényzet jó ívó- és búvóhelyeket biztosít. A Bokodi-tó meleg vizű (erőműi hűtőtó), telepített halakban gazdag, népszerű horgászvíz. A környei szakaszt alaposan megviselte a meder rendezése, 1997-ben töltötték fel újra a Környei-tavat. A Bánhidai-tó az idén végleg leállt, amíg meleg vizű tóként szolgált, igen népszerű horgászvíznek számított. Jövőjéről számos találgatás folyik – volt úgy, hogy magyar tőkéscsoport újraindítja az erőmű-